

ÎNCHEIERE

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Anatoli Marciuc,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Oleg Musteață
împotriva lui Anatoli Marciuc cu privire la încasarea sumei și cheltuielilor de
judecată,

cererea reconvențională depusă de către Anatoli Marciuc împotriva lui Oleg
Musteață cu privire la declararea nulității recipisei și încasarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei din data de 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin
care s-a respins apelul declarat de către Anatoli Marciuc, s-a menținut hotărârea din
data de 29 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana,

constată:

La 05 august 2016 Oleg Musteață a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Anatoli Marciuc cu privire la încasarea sumei de 10 000 euro și a
cheltuielilor de judecată. (f.d.4-6, vol. I)

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 15 octombrie 2014 i-a transmis
lui Anatoli Marciuc suma de 10 000 euro, iar acesta i-a eliberat o recipisă, în care a
indicat că Anatoli Marciuc a primit de la el suma de 10 000 de euro în vederea
cumpărării terenului din str. Vadul lui Vodă, 30, mun. Chișinău.

Reclamantul a menționat că prin semnarea recipisei date Anatoli Marciuc și-a
asumat obligația de a-l lua în calitate de partener la edificarea unei construcții, în acest
sens fiindu-i făcută promisiunea de a-i oferi ½ cotă-parte din imobil.

Potrivit informației din Registrul bunurilor imobile, bunul imobil din str. Vadul
lui Vodă, 30, mun. Chișinău a fost procurat de Anatoli Marciuc abia la data de
18 februarie 2016, în temeiul contractului nr. 1604, care este grevat cu un contract de
societate civilă nr. 5879 din 26 mai 2016.

Prin urmare, Anatoli Marciuc nu și-a onorat obligațiile stabilite în recipisa din 15 octombrie 2014, ori, conform informației din Registrul bunurilor imobile, bunul imobil din str. Vadul lui Vodă, 30, mun. Chișinău în baza contractului de societate civilă nr.5879 din 26 mai 2016 a fost grevat.

Oleg Musteață a indicat că în aplanarea litigiului pe cale extrajudiciară, la 21 iunie 2016, reprezentantul său s-a adresat executorului judecătoresc Nicolae Nicolăescu în vederea înmânării lui Anatoli Marciuc a somației nr. 21.06/PF/2/MA, prin care a solicitat executarea integrală a obligațiilor asumate conform recipisei din 15 octombrie 2014 în termen de 7 zile de la recepționarea somației, iar în cazul imposibilității executării obligațiilor să restituie împrumutul în quantum de 10 000 euro până la 05 iulie 2016. La 18 iulie 2016, executorul judecătoresc a remis somația menționată, indicând că Anatoli Marciuc la domiciliu nu a fost de găsit.

Anatoli Marciuc la 01 martie 2017 a înaintat cerere reconvențională împotriva lui Oleg Musteață cu privire la declararea nulității recipisei din 15 octombrie 2014 și încasarea cheltuielilor de judecată. (f.d.65-66, vol. I)

În motivarea acțiunii reconvenționale a invocat că la 15 octombrie 2014 dânsul fără motiv a încheiat cu Oleg Musteață actul juridic, potrivit căruia ar fi primit de la ultimul suma de 10 000 euro în vederea procurării terenului situat în mun. Chișinău, str. Vadul lui Vodă, 30, cu obligarea să-l ia pe Oleg Musteață în calitate de partener cu $\frac{1}{2}$ cotă-parte la edificarea construcției. Recipisa a fost eliberată în vederea confirmării intenției de a-l primi pe Oleg Musteață în calitate de partener în construcție cu $\frac{1}{2}$ cotă-parte și nu în vederea confirmării faptului primirii banilor, care nu au fost transmiși în realitate

Anatoli Marciuc a menționat că nu a transmis bunul, deoarece în realitate nu a primit de la Oleg Musteață suma de 10 000 de euro. Mai mult ca atât, la momentul întocmirii recipisei, dânsul nu era proprietarul terenului menționat, a devenit proprietarul a $\frac{1}{3}$ cotă-parte din terenul situat în mun. Chișinău, str. Vadul lui Vodă, 30, în temeiul contractului de vânzare – cumpărare, la 18 februarie 2016.

Totodată, a mai indicat că actul contestat contravine normelor imperative și în temeiul prevederilor art. 220 alin. (1), 213 alin. (1) Cod civil, este nul.

Prin hotărârea din 29 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de către Oleg Musteață. S-a încasat de la Anatoli Marciuc în beneficiul lui Oleg Musteață datoria conform recipisei din data de 15 octombrie 2014 în sumă de 10 000 de euro, convertiți în lei moldovenești la momentul executării hotărârii și cheltuielile de judecată în sumă de 6 950 de lei – taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată. În rest, în partea încasării cheltuielilor pentru asistență juridică, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată. S-a respins ca neîntemeiată cererea reconvențională depusă de către Anatoli Marciuc. (f.d.82, 85-92, vol.I)

Prin decizia din 25 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Anatoli Marciuc și s-a menținut hotărârea din 29 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana.(f.d.155, 156-164, vol.I)

Prin decizia din 31 octombrie 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de către Anatoli Marciuc, s-a casat decizia instanței de apel din data

de 25 aprilie 2018 și s-a remis cauza la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată pe motivul că n-a fost examinat apelul motivat a lui Anatoli Marciuc. (f.d.210-215, vol.I)

Rejudecând cauza, prin decizia din 05 decembrie 2018 Curtea de Apel Chișinău a respins apelul declarat de către Anatoli Marciuc, a menținut hotărârea din 29 martie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana. (f.d. 241, 242-246, vol.I)

Instanțele de judecată au concluzionat că Oleg Musteață a transmis suma de 10 000 euro lui Anatoli Marciuc, urmărind scopul de a deveni partener la edificarea unei construcții, având promisiunea de a i se oferi $\frac{1}{2}$ cotă-parte din imobil, fapt confirmat de recipisa din 15 octombrie 2014. Anatoli Marciuc, deși a acceptat suma de bani, nu și-a executat obligația corelativă, or, potrivit informației din Registrul bunurilor imobile, bunul imobil din str. Vadul lui Vodă, 30, mun. Chișinău a fost procurat de Anatoli Marciuc abia la 18 februarie 2016 în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 1604, fiind și grevat cu un contract de societate civilă nr. 5879 din 26 mai 2016, iar Oleg Musteață nefiind parte a acestuia. Instanțele de judecată au constatat ca neîntemeiată cererea reconvențională depusă de către Anatoli Marciuc, prin care a solicitat declararea nulității recipisei din 15 octombrie 2014, ori, cauza încheierii actului dat a fost dorința manifestată din partea ambelor părți, Oleg Musteață având scopul obținerii profitului de $\frac{1}{2}$ cotă-parte din afacerea privind construcția pe lotul pentru care s-a transmis banii, iar Anatoli Marciuc să obțină sumă dată, să procure lotul și să edifice construcția.

La 21 februarie 2019 Anatoli Marciuc a declarat recurs împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie anulată hotărârea instanței de fond din 29 martie 2017 și respingerea cererii de chemare în judecată înaintată de către Oleg Musteață ca fiind neîntemeiată. (f.d.1-8, vol.II)

În motivarea cererii de recurs recurentul a invocat că instanța de apel a interpretat în mod greșit legea și în acest sens a aplicat eronat normele de drept material, ceea ce a condus la soluționarea greșită a cauzei. Instanța de apel la emiterea deciziei sale nu a stabilit cu certitudine natura raportului dintre părți, și anume ce fel de contract a fost încheiat între părți, dacă un asemenea contract a existat în realitate și dacă a fost semnat de către părțile litigante. Mai mult ca atât, instanța de apel nu a constatat că Oleg Musteață la înaintarea acțiunii date nu a respectat procedura prealabilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele cauzei atestă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 05 decembrie 2018, publicată pe site-ul Curții de Apel Chișinău la 20 decembrie 2018, expediată prin intermediul oficiului poștal părților la 18 decembrie 2018, confirmarea recepționării deciziei de recurent la materialele dosarului lipsește. Astfel, recursul declarat de către Anatoli Marciuc la 29 martie 2019, este declarat în termen.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curtii Supreme de Justiție ajunge la concluzia, că recursul declarat de către Anatoli Marciuc este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă, că Anatoli Marciuc a indicat argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanța de apel a apreciat înscrisurile probatorii și a constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2 - a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, completul Colegiului constată că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu prevederilor art. 432, alin. (1) al Codului de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433, lit. a) al Codului de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat de către Anatoli Marciuc, asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează, că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă Anatoli Marciuc, și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Din considerentele menționate instanța de recurs ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Anatoli Marciuc, inadmisibil.

Conform celor expuse, în temeiul art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, lit. a), 440, alin. (1) și (1¹) ale Codului de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, declarat de către Anatoli Marciuc, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Nina Vascan

Maria Ghervas